

K de KIO

¿On són els milions? ¿Se'ls ha ficats a la butxaca Javier de la Rosa o han volat a Kuwait amb la mateixa facilitat que en van venir?

La suspensió de pagaments del Grup Torras, el holding a través del qual KIO feia les seves inversions a l'estat espanyol, és molt més que una fallida. No sols per la disputa (que aviat semblarà una sèrie televisiva) sobre la destinació dels milers de milions de pessetes de pèrdues del grup, sinó sobretot perquè representa el final d'una certa manera de fer negocis que tard o d'hora havia de petar. L'especulació descarada, les maniobres financeres dubtoses, la utilització fraudulenta d'informació privilegiada són pràctiques generalitzades durant els últims anys en

el món de les finances i els negocis a l'estat espanyol. La permissivitat de les autoritats i una certa admiració social pel diner fàcil n'havien facilitat el camí.

Finalment, els diners dels kuwaitians han fet fallida, i ara tot són corredisses per no sortir-ne escaldat. En el terreny econòmic, el 92 va ser un any d'allò més didàctic. *Eduard Voltas*

L de llengua

A l'absurda comèdia que caracteritza la polèmica sobre la unitat de la llengua catalana se sumà en el 92 un nou actor: el Tribunal Suprem. El Suprem va donar la raó a l'Audiència Territorial de València que va prohibir a la Universitat d'utilitzar el terme català per a anomenar la llengua, a requeriment del grup d'estudiants ultradretà, ara ja extingit, Alternativa Universitària. Les raons esgrimides són diverses: per una banda que l'estatut d'autonomia anomena la llengua "valencià" i aquest és, doncs, l'únic nom oficial i, per l'altra, que la veritat científica, en aquest cas que el valencià és una variant més del català, no té per què coincidir amb l'ordenament jurídic. La sorprenent argumentació queda ara a disposició del Tribunal Constitucional, al qual han apel·lat els responsables de la Universitat. Els darrers espeternecs, en tot cas, de la polèmica s'enfronten a la realitat: més del 55% de valencians admeten la unitat de la llengua catalana, que les Olimpíades han fet descobrir a tot el món. La xarxa d'interessos polítics i econòmics creada pels secessionistes augura tanmateix una resistència feroç dels seus partidaris per als pròxims anys. Però no tot ha estat negatiu per al català durant el 92: el Senat espanyol comença a plantejar-se la possibilitat que un dia, només un, el català siga utilitzat a la cambra baixa. Però només un. *Jordi Sebastià*

M de Madonna

El 92 també va ser l'any de Louis Ciccone, més coneguda per Madonna, que, lluny d'enquadrar-se en un estil concret, féu de les provocacions i dels canvis continus el segell inconfundible del seu propi estil. Per a demostrar-ho, el 21 d'octubre es posava a la venda *Sex*, un llibre amb les fantasies sexuals que fins aleshores Madonna només havia insinuat -sadomasoquisme, ambigüitat...-; i un disc, *Erotica*, que ha posat els cabells drets de més d'un amb el vídeo de promoció. Per completar l'enrenou ben aviat s'estrenarà *Body of Evidence*, classificada com a pornogràfica als EUA.

Tot un escàndol en el reaccionari país del Marlboro. Però ¿i aquí? La veritat és que l'espai que els mitjans de comunicació hi han dedicat ha estat molt superior a l'interès que ha despertat entre nosaltres. ¿Quants catalans s'han esglaiat pels numerets de la rossa? ¿Quants s'hi han interessat de debò? Per sort, l'american way of life no ha aconseguit encara de convertir-nos en ments nord-americanes de primera. I Madonna és, sobretot, un producte que es retroalimenta de la societat que l'ha vista créixer i sense la qual no tindria sentit. *Joan Morales*

